MACIEJ SZPUNAR
FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA
Az ismertetés napja: 2018. július 5.[1]

C-298/17. sz. ügy

France Télévisions SA
kontra
Playmédia,
Conseil supérieur de l'audiovisuel (CSA),
a Ministre de la Culture et de la Communication
részvételével

(a Conseil d'État [államtanács, Franciaország] által benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem)

„Előzetes döntéshozatal – 2002/22/EK irányelv – Elektronikus hírközlő hálózatok és elektronikus hírközlési szolgáltatások – Egyetemes szolgáltatás és felhasználói jogok – A nyilvánosság számára rádió- vagy televízió-műsorok terjesztésére szolgáló elektronikus hírközlő hálózatokat működtető vállalkozás fogalma – Élő, megszakítás nélküli adatfolyamban, az interneten televíziós műsorok megtekintését kínáló vállalkozás – Továbbítási kötelezettség (*must carry*)"

Bevezetés

1. A kulturális sokszínűség és a főbb rádió- és televíziócsatornákhoz való egyetemes hozzáférés előmozdítása érdekében a tagállamok az egyes csatornák vonatkozásában továbbítási kötelezettséget (*must carry*) írhatnak elő az elektronikus hírközlő hálózatok szolgáltatói felé. Jelenleg azonban az internet, a hamar „hagyományossá" vált átviteli módokhoz, a földfelszíni, a kábelen keresztül történő, vagy a műholdas műsorterjesztéshez kapcsolódó technikai korlátok nélkül szabad közvetítést és egyre több információforráshoz, köztük a rádióhoz és a televízióhoz történő szabad hozzáférést tesz lehetővé. Ez a technológiai fejlődés jelentősen átalakította az audiovizuális közeget, a továbbítási kötelezettséget előjoggá, a kötelezetteket lehetséges jogosultakká változtatta.[2] Felmerül tehát a kérdés, hogy az ilyen hagyományos átviteli módokra vonatkozó szabályok alkalmazhatók-e, és ha igen, milyen feltételekkel az új internetes környezetben.

2. A jelen ügy tökéletes példája e jelenségnek, és lehetőséget nyújt a Bíróság számára, hogy tisztázza az uniós jog ezzel kapcsolatos álláspontját.

1 Eredeti nyelv: francia.

2 Ezt a változást már régóta megfigyelték. Lásd: Nikoltchev, S. (szerk.), *Avoir ou ne pas avoir les règles du must-carry*, Observatoire européen de l'audiovisuel, Strasbourg 2005.

Jogi háttér

Az uniós jog

3. Az információs társadalomban a szerzői és szomszédos jogok egyes vonatkozásainak összehangolásáról szóló, 2001. május 22-i 2001/29/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv[3] 3. cikkének (1) és (2) bekezdése értelmében:

„(1) A tagállamok a szerzők számára kizárólagos jogot biztosítanak műveik vezetékes vagy vezeték nélküli nyilvánossághoz közvetítésének engedélyezésére, illetve megtiltására, beleértve az oly módon történő hozzáférhetővé tételt is, hogy a nyilvánosság tagjai a hozzáférés helyét és idejét egyénileg választhatják meg.

(2) A tagállamok biztosítják a nyilvánosság számára hozzáférhetővé tétel engedélyezésének, illetve megtiltásának kizárólagos jogát akár vezetékes akár vezeték nélküli, illetve oly módon történő hozzáférhetővé tétel esetében is, amikor a nyilvánosság tagjai a hozzáférés helyét és idejét egyénileg választhatják meg:

a) az előadóművészek számára előadásaik rögzítése tekintetében;

b) a hangfelvétel-előállítók számára hangfelvételeik tekintetében;

c) a filmek első rögzítése előállítói számára filmjeik eredeti és a többszörözött példányai tekintetében;

d) a műsorsugárzó [helyesen: műsorsugárzók] számára műsoraik rögzítése tekintetében függetlenül attól, hogy a műsor közvetítése vezeték útján vagy vezeték nélkül történik, ideértve a kábelen keresztül vagy műhold útján történő közvetítést is.”

4. Az elektronikus hírközlő hálózatok és elektronikus hírközlési szolgáltatások közös keretszabályozásáról szóló, 2002. március 7-i 2002/21/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (Keretirányelv)[4] 1. cikkének (1) és (3) bekezdése szerint:

„(1) Ez az irányelv létrehozza az elektronikus hírközlési szolgáltatásokra, az elektronikus hírközlő hálózatokra, a kapcsolódó eszközökre és a kapcsolódó szolgáltatásokra, valamint a fogyatékkal élők hozzáférését megkönnyítő végberendezések egyes aspektusaira vonatkozó szabályozás harmonizált keretét. Megállapítja a nemzeti szabályozó hatóságok feladatait, és eljárásokat alakít ki a keretszabályozásnak a Közösség egészében történő harmonizált alkalmazására.

[…]

(3) Ez az irányelv és a különös irányelvek nem sértik a közösségi, illetve nemzeti szinten a közösségi jognak megfelelően hozott, az általános érdekű célkitűzések elérésére irányuló intézkedéseket, különösen a tartalomszabályozással és az audiovizuális politikával kapcsolatos intézkedéseket.”

3 HL 2001. L 167., 10. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 230. o.

4 A 2009. november 25-i 2009/140/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel (HL 2009. L 337., 37. o.) módosított irányelv (HL 2002. L 108., 33. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 29. kötet, 349. o., a továbbiakban: 2002/21 irányelv).

5. Az említett irányelv 2. cikkének a), c), l) és m) pontja értelmében:

„Ennek az irányelvnek az alkalmazásában:

a) »elektronikus hírközlő hálózat«: olyan átviteli rendszer, esetleg kapcsoló vagy útválasztó eszköz, valamint egyéb erőforrás, – ideértve a nem aktív hálózati elemeket is – amely lehetővé teszi a vezetéken, rádióhullámon, optikai vagy egyéb elektromágneses úton történő jelátvitelt, beleértve a műholdas hálózatokat, a helyhez kötött (vonal- és csomagkapcsolt, beleértve az Internetet) és mobil földi hálózatokat, az elektromos vezetékrendszereket, annyiban, amennyiben azokat jelek továbbítására használják, a rádióműsor- és televízióműsor-terjesztő hálózatokat, valamint a kábeltelevízió-hálózatokat, a továbbított információtípusra tekintet nélkül;

[…]

c) »elektronikus hírközlési szolgáltatás«: olyan, általában díjazás ellenében nyújtott szolgáltatás, amely teljes egészében vagy nagyrészt elektronikus hírközlő hálózaton történő jelátvitelből áll, beleértve a műsorterjesztő hálózatokon nyújtott távközlési szolgáltatásokat és átviteli szolgáltatásokat, de nem foglalja magában az elektronikus hírközlő hálózatok és elektronikus hírközlési szolgáltatások segítségével történő tartalomszolgáltatást, illetve az ilyen tartalom felett szerkesztői ellenőrzést biztosító szolgáltatásokat; nem foglalja magában a 98/34/EK irányelv[5] 1. cikkében meghatározott olyan, információs társadalommal összefüggő szolgáltatásokat, amelyek teljes egészében vagy nagyrészt nem elektronikus hírközlő hálózaton történő jelátvitelből állnak;

[…]

l) »egyedi irányelvek«: […] a 2002/22/EK irányelv (egyetemes szolgáltatási irányelv)[6] […]

m) »elektronikus hírközlő hálózat szolgáltatása«: az ilyen hálózat létrehozása, üzemeltetése, ellenőrzése vagy rendelkezésre bocsátása;

[…]”

6. A 2002/22 irányelv 2. cikke első albekezdésének megfelelően:

„Ezen irányelv alkalmazásában a [2002/21] irányelv 2. cikkében szereplő fogalommeghatározásokat kell alkalmazni.”

7. Ezen irányelv 31. cikke (1) bekezdésének első albekezdése kimondja:

„A tagállamok meghatározott rádióműsor- és televízióműsor-terjesztő szolgáltatások továbbítására és kiegészítő – különösen a fogyatékkal élő végfelhasználók megfelelő hozzáférését biztosító – hozzáférhetőségi szolgáltatások továbbítására vonatkozóan észszerű továbbítási kötelezettségeket írhatnak elő a joghatóságuk alá tartozó, a nyilvánosság számára rádió- vagy televízió-műsorok terjesztésére szolgáló elektronikus hírközlő hálózatokat működtető vállalkozások számára abban az

5 A műszaki szabályokkal és az információs társadalom szolgáltatásaira vonatkozó szabályokkal kapcsolatos információszolgáltatási eljárás megállapításáról szóló, 2015. szeptember 9-i (EU) 2015/1535 európai parlamenti és tanácsi irányelvvel (HL 2015. L 241., 1. o.) hatályon kívül helyezett és felváltott, a műszaki szabványok és szabályok, valamint az információs társadalommal összefüggő szolgáltatások szabályai terén történő információszolgáltatási eljárás megállapításáról szóló, 1998. június 22-i európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 1998. L 204., 37. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 20. kötet, 337. o.).

6 A 2009. november 25-i 2009/136/ EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel (HL 2009. L 337., 11. o.) módosított, az egyetemes szolgáltatásról, valamint az elektronikus hírközlő hálózatokhoz és elektronikus hírközlési szolgáltatásokhoz kapcsolódó felhasználói jogokról szóló, 2002. marcius 7-i 2002/22/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (egyetemes szolgáltatási irányelv) (HL 2002. L 108., 51. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 29. kötet, 337. és 367. o.; a továbbiakban: 2002/22 irányelv).

esetben, ha az ilyen hálózatok végfelhasználóinak jelentős hányada ezeket a hálózatokat használja a rádió- és televízió-műsorok vételének fő eszközeként. Ilyen kötelezettségek csak abban az esetben írhatók elő, ha ezek egyértelműen meghatározott közérdekű célok eléréséhez szükségesek, továbbá arányosak és átláthatók”.

A francia jog

8. A loi n°86–1067, du 30 septembre 1986, relative à la liberté de communication (a közlési szabadságról szóló, 1986. szeptember 30-i 86–1067. sz. törvény)[7] 2–1. cikkének rendelkezései szerint:

„A jelen törvény alkalmazásában: műsorszolgáltató minden olyan személy, aki a felelős szerkesztőkkel arra figyelemmel köt szerződést, hogy a nyilvánosság számára elektronikus hírközlési hálózat útján a code des postes et des communications électroniques (a postákról és az elektronikus hírközlési szolgáltatásokról szóló törvénykönyv) L. 32. cikkének (2) bekezdése szerinti audiovizuális hírközlési szolgáltatás nyújtására vonatkozó ajánlatot tegyen. Ugyancsak műsorszolgáltatónak tekintendő minden olyan személy, aki ilyen ajánlatot más műsorszolgáltatókkal való szerződéses jogviszony létesítésével hoz létre.”

9. A közlési szabadságról szóló törvény 34–2. cikkének I. bekezdése szerint:

„Az európai államterületen az összes, nem a Conseil supérieur de l’audiovisuel [(legfelsőbb audiovizuális tanács, Franciaország)] által kijelölt földi frekvenciát használó hálózat műsorszolgáltatója ingyenesen hozzáférhetővé teszi előfizetői számára a 44. cikk (1) bekezdésében említett társaságok és az Arte csatorna földfelszíni rádióhullámon analóg módon sugárzott szolgáltatásait, valamint a TV 5 csatornát, továbbá a földfelszíni rádióhullámon digitális módon továbbított, a 44. cikk (1) bekezdésében meghatározott társaság által szerkesztett azon televíziós műsorszolgáltatást, amelynek célja a tengerentúli államterületekről való ismeretek közvetítése, különösen az európai államterületet célozva, kivéve, ha e szerkesztők úgy ítélik meg, hogy a szolgáltatások nyújtására vonatkozó ajánlat nyilvánvalóan összeegyeztethetetlen közszolgálati feladataik tiszteletben tartásával. Ha a műsorszolgáltató digitális szolgáltatások nyújtására vonatkozó ajánlatot tesz, ingyenesen előfizetői rendelkezésére bocsátja e társaságok azon szolgáltatásait is, amelyeket földfelszíni rádióhullámon digitális módon terjesztenek.

[…]”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

10. A France Télévisions társaság azon műsorszolgáltató közintézmény, amelynek televíziós csatornái a közlési szabadságról szóló törvény 34-2. cikke értelmében vett továbbítási kötelezettség kedvezményezettjei. A hagyományos földfelszíni műsorszórással történő közvetítés mellett a France Télévisions a televíziós csatornáinak közvetítését megszakítás nélküli adatfolyamban, internetes oldalán is kínálja.

11. A Playmédia társaság egy olyan internetes honlapot működtet, amelyen többek között valós idejű, megszakítás nélküli adatfolyamban több televíziós csatornát, köztük a France Télévisions-hoz tartozó televíziós csatornákat közvetít. Mivel a Playmédia tevékenységét reklámból finanszírozza, ehhez az oldalhoz ingyenesen lehet hozzáférni.

7 Az alapügyre irányadó változata szerint.

12. A Playmédia, tekintve, hogy több alkalommal eredménytelenül kérte a France Télévisions-tól műsorelosztási megállapodás megkötését, keresetet indított az France Télévisions-nal szemben e megállapodás megkötése iránt, arra hivatkozva, hogy a France Télévisions a közlési szabadságról szóló törvény 34-2. cikke alapján fennálló továbbítási kötelezettsége értelmében köteles engedélyezni a Playmédia számára a csatornái továbbítását. A France Télévisions az őt megillető szellemi tulajdonjogok megsértése miatt viszontkereseteket nyújtott be a Playmédiával szemben.

13. A Playmédia, mivel mind első, mind másodfokon, mind a saját maga, mind a France Télévisions által előterjesztett kérelmek alapján indult eljárásokban pervesztes lett, felülvizsgálati kérelmet nyújtott be. 2017. július 5-i ítéletével a Cour de cassation (semmítőszék, Franciaország) a Bíróság jelen ügyben hozott ítéletének kihirdetéséig felfüggesztette e felülvizsgálati kérelem elbírálását.

14. A Playmédia az előzőekben hivatkozott bírói eljárásokkal párhuzamosan a France Télévisions-nal fennálló vita rendezését kérte a legfelsőbb audiovizuális tanácstól (a továbbiakban: CSA). A CSA, miután a Playmédia a honlapjának működésében megvalósította a CSA által szükségesnek ítélt apróbb változtatásokat, 2015. május 27-i határozatában felszólította a France Télévisions-t, hogy ne akadályozza műsorainak az említett honlapon történő átvételét. A France Télévisions e határozat megsemmisítése iránt keresetet nyújtott be a Conseil d'État-hoz (államtanács).

15. E körülmények között a Conseil d'État (államtanács) felfüggesztette az eljárást, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjesztette a Bíróság elé:

„1) Azt a vállalkozást, amely élő, megszakítás nélküli adatfolyamban az interneten kínálja televíziós műsorok megtekintését, pusztán e ténynél fogva a [2002/22] irányelv 31. cikkének (1) bekezdése szerinti, a nyilvánosság számára rádió- vagy televízió-műsorok terjesztésére szolgáló elektronikus hírközlő hálózatokat üzemeltető vállalkozásnak kell-e tekinteni?

2) Az első kérdésre adandó nemleges válasz esetén egy tagállam a [2002/22] irányelv vagy az Európai Unió joga más szabályainak megsértése nélkül előírhat-e az elektronikus hírközlő hálózatokat üzemeltető vállalkozásokat és az ilyen hálózatokat nem üzemeltető, élő, megszakítás nélküli adatfolyamban az interneten televíziós műsorok megtekintését kínáló vállalkozásokat terhelő, rádió- és televízió-műsorok továbbítására vonatkozó kötelezettséget?

3) A második kérdésre adandó igenlő válasz esetén a tagállamok tartózkodhatnak-e attól, hogy azon szolgáltatók tekintetében, amelyek nem üzemeltetnek elektronikus hírközlési hálózatokat, a továbbítási kötelezettséget a [2002/22] irányelv 31. cikkének (1) bekezdésében meghatározott feltételek együttes fennállásától tegyék függővé, holott e feltételek az irányelv alapján a hálózatüzemeltetőket kötik?

4) Az a tagállam, amely bizonyos rádió- és televízió-műsorok bizonyos hálózatokra történő továbbítására vonatkozó kötelezettséget vezetett be, előírhatja-e a [2002/22] irányelv sérelme nélkül e szolgáltatások számára az e hálózatokra történő továbbítás elfogadását, az internetes oldalra történő továbbítást is ideértve, ha a szóban forgó szolgáltatás maga is továbbítja saját műsorait az internetre?

5) A [2002/22 irányelv] irányelv 31. cikkének (1) bekezdésében előírt azon feltételt, amely szerint a továbbítási kötelezettség alá tartozó hálózatok végfelhasználói jelentős hányadának kell e hálózatokat a rádió- és televízió-műsorok vételének fő eszközeként használnia, az internetre történő továbbítást illetően az összes, a televíziós műsorokat élő, megszakítás nélküli adatfolyamban az interneten megtekintő felhasználóra, vagy csak a továbbítási kötelezettség alá tartozó honlap felhasználóira tekintettel kell-e értékelni?”

16. Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem 2017. május 23-án érkezett a Bírósághoz. A jelen eljárásban írásbeli észrevételt tett a France Télévisions, a Playmédia, a francia, a litván és a lengyel kormány, valamint a Bizottság. A France Télévisions, a Playmédia, a francia kormány és a Bizottság vettek vészt képviselőik útján a 2018. május 30-án tartott tárgyaláson.

Elemzés

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett első kérdésről

17. A kérdést előterjesztő bíróság az előzetes döntéshozatalra előterjesztett első kérdésével azt kérdezi a Bíróságtól, hogy azt a vállalkozást, amely élő, megszakítás nélküli adatfolyamban az interneten kínálja televíziós műsorok megtekintését, a 2002/22 irányelv 31. cikke (1) bekezdésének első albekezdése szerinti, a nyilvánosság számára rádió- vagy televíziócsatornák továbbítására szolgáló elektronikus hírközlő hálózatot üzemeltető vállalkozásnak kell-e tekinteni.

18. A Playmédia kivételével a jelen ügyben észrevételt előterjesztő valamennyi érdekelttel egyetértek abban. hogy e kérdésre nemleges választ kell adni.

19. Az elektronikus hírközlő hálózatok és elektronikus hírközlési szolgáltatások szabályozási keretét képező irányelvek, amelyek között szerepel a 2002/22 irányelv, az egyrészt e hálózatok infrastruktúrája, másrészt az e hálózatokon közvetített tartalmak szolgáltatása vagy egyéb szolgáltatások e hálózatokon keresztül történő nyújtása közötti egyértelmű megkülönböztetésen alapulnak. Ez a megkülönböztetés a szóban forgó irányelvek több rendelkezéséből egyértelműen következik.

20. Így a 2002/21 irányelv (5) preambulumbekezdése kimondja, hogy „[a]z átvitel szabályozását el kell választani a tartalom szabályozásától”. Az elektronikus hírközlő hálózatok közös keretszabályozása „ennélfogva nem terjed ki az elektronikus hírközlő hálózatokon elektronikus hírközlési szolgáltatások igénybevételével nyújtott szolgáltatások tartalmára”. Ezt követően ez a megkülönböztetés a 2002/21 irányelv 1. cikkének (3) bekezdésében jelenik meg, amely úgy rendelkezik, hogy ez az irányelv és a különös irányelvek nem sértik az általános érdekű célkitűzések elérésére irányuló intézkedéseket, különösen a tartalomszabályozással és az audiovizuális politikával kapcsolatos intézkedéseket. Végül a közös keretszabályozás hatálya alá eső elektronikus hírközlési szolgáltatások meghatározása, amelyet a 2002/21 irányelv 2. cikkének c) pontja tartalmaz, kifejezetten kizárja az „elektronikus hírközlő hálózatok és elektronikus hírközlési szolgáltatások segítségével történő tartalomszolgáltatást, illetve az ilyen tartalom felett szerkesztői ellenőrzést biztosító szolgáltatásokat”. Nem tartoznak bele ebbe a meghatározásba azok az információs társadalommal összefüggő szolgáltatások,[8] amelyek „teljes egészében vagy nagyrészt nem elektronikus hírközlő hálózaton történő jelátvitelből állnak”.

21. A tartalomszolgáltatások ezen kizárása a továbbítási kötelezettséggel összefüggésben a 2002/22 irányelvben jelenik meg. Így, ezen irányelv (45) preambulumbekezdése kifejezetten megállapítja, hogy „[a] tartalomszolgáltatások – mint például a hang- vagy televízióműsor-szolgáltatási tartalomcsomag értékesítésére vonatkozó ajánlat –nem tartoznak az elektronikus hírközlő hálózatok és elektronikus hírközlési szolgáltatások közös keretszabályozásának hatálya alá. Az ilyen szolgáltatások nyújtóira e tevékenységek tekintetében nem vonatkozhatnak egyetemes szolgáltatási kötelezettségek”.

8 A 2015/1535 irányelv értelmében.

22. Ebben az összefüggésben kell értelmezni a 2002/22 irányelv 31. cikkét, amely megteremti a továbbítási kötelezettségek előírásának lehetőségét. Ez a rendelkezés teszi lehetővé az ilyen kötelezettségek előírását „[…] a nyilvánosság számára rádió- vagy televízió-műsorok terjesztésére szolgáló elektronikus hírközlő hálózatokat működtető vállalkozások számára”. Márpedig az elektronikus hírközlő hálózat szolgáltatása a 2002/21 irányelv 2. cikkének m) pontjában foglalt meghatározás szerint „az ilyen hálózat létrehozása, üzemeltetése, ellenőrzése vagy rendelkezésre bocsátása”.

23. Egyértelmű, hogy egy olyan vállalkozás, amely az interneten televíziós műsorok megtekintését kínálja, nem elektronikus hírközlő hálózatot, hanem egy ilyen hálózaton (a jelen esetben az interneten) keresztül a felhasználóinak szóló tartalmat szolgáltatja. Következésképpen egy ilyen vállalkozás nem szolgáltatója, hanem felhasználója e hálózatnak. Az általa nyújtott szolgáltatás nyilvánvalóan az információs társadalommal összefüggő szolgáltatás, azonban sem teljes egészében, sem nagyrészt nem áll jelátvitelből, mivel ezt a szolgáltatást az internet-hozzáférést biztosító szolgáltatók nyújtják. E két tevékenység összekeverése ellentétes lenne az ezen hozzáférést biztosító szolgáltatóknak a továbbított tartalom iránti, a 2000/31 irányelv[9] 12. cikkében előírt semlegességével.

24. A Playmédia tehát tévesen állítja, hogy a 2002/21 irányelv 2. cikkének m) pontja értelmében elektronikus hírközlő hálózatot üzemeltet, és, hogy pusztán e ténynél fogva a 2002/22 irányelv 31. cikkében előírt továbbítási kötelezettség hatálya alá tartozik. Az e rendelkezésben említett üzemeltetés a hálózat működésének díjazás ellenében történő biztosítását jelenti, ami a működés bizonyos fokú felügyeletét feltételezi. Az olyan felhasználó, akinek szerepe a szóban forgó hálózaton elérhető tartalom felkínálására korlátozódik, nem gyakorolhat ilyen felügyeletet, így nem tekinthető üzemeltetőnek. A Playmédia által az észrevételeiben megfogalmazott kijelentésekkel ellentétben nem elegendő egy hálózatnak a gazdasági tevékenységeihez történő használata ahhoz, hogy e hálózat üzemeltetőjeként vagy szolgáltatójaként tüntesse fel magát. Ugyanígy, a Playmédia tevékenysége nem valamely jel hálózaton (internet) történő átviteléből áll, hanem e jel létrehozásából. A hálózatok szolgáltatói és az e hálózathoz való hozzáférést biztosító szolgáltatók azok, akik biztosítják a jelátvitelt, és ezáltal a 2002/21 irányelv 2. cikkének c) pontja értelmében vett elektronikus hírközlési szolgáltatást nyújtanak mind a Playmédia, mind ez utóbbi előfizetői számára.

25. Azt javaslom tehát, hogy a Bíróság az előzetes döntéshozatalra előterjesztett első kérdésre azt a választ adja, hogy a 2002/22 irányelv 31. cikke (1) bekezdésének első albekezdését úgy kell értelmezni, hogy azt a vállalkozást, amely élő, megszakítás nélküli adatfolyamban az interneten kínálja televíziós műsorok megtekintését, nem lehet az e rendelkezés értelmében vett, a nyilvánosság számára rádió- vagy televíziócsatornák továbbítására szolgáló elektronikus hírközlő hálózatokat szolgáltató vállalkozásnak tekinteni.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett második és negyedik kérdésről

Előzetes megjegyzések

26. Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett második kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében azt kérdezi a Bíróságtól, hogy ellentétes-e a 2002/22 irányelv, vagy az uniós jog más szabályaival, ha egy tagállam az ezen irányelv 31. cikkében előírttal azonos továbbítási kötelezettséget ír elő azon vállalkozásokkal szemben, amelyek anélkül, hogy ezen irányelv hatálya alá tartoznának, élő, megszakítás nélküli adatfolyamban az interneten televíziós műsorok megtekintését kínálják.

9 A belső piacon az információs társadalommal összefüggő szolgáltatások, különösen az elektronikus kereskedelem egyes jogi vonatkozásairól szóló, 2000. június 8-i 2000/31/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv („elektronikus kereskedelemről szóló irányelv”) (HL 2000. L 178., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 25. kötet, 299. o.).

27. Megállapítható ugyanis, hogy a közlési szabadságról szóló törvény 34-2. cikke szerinti továbbítási kötelezettség alkalmazási köre tágabb, mint a 2002/22 irányelv 31. cikke értelmében vett továbbítási kötelezettség, és nem csak a hálózatok szolgáltatóit, hanem azokat a vállalkozásokat is érinti, amelyek e hálózatokban televíziós csatornákhoz való hozzáférést kínálnak. Ugyanakkor a francia kormány által többek között a tárgyaláson kifejtett aggodalommal ellentétben ezt a kérdést nem úgy tekintem, mint amely általában e kötelezettség uniós jog szerinti jogszerűségének megállapításáról szól, hanem úgy, mint amely kizárólag olyan kötelezettségre vonatkozik, amely a televíziós műsorokhoz való internetes hozzáférést kínáló vállalkozásokra, és olyan helyzetben alkalmazandó, amikor ugyanezeket a műsorokat az érintett televíziós szervezetek szabad hozzáférést lehetővé tévő módon már közzétették az interneten.

28. Egy ilyen továbbítási kötelezettség szükségszerűen maga után vonja az érintett televíziós szervezetek arra vonatkozó kötelezettségét, hogy engedélyezzék a továbbítási kötelezettséggel érintett vállalkozások számára műsoraik terjesztését. Másfelől érdemes megjegyezni, hogy jelenleg, többek között az interneten a televíziós szervezeteket terhelő e kötelezettség (*must offer*) gyakran nagyobb jelentőséggel bír, mint maga a továbbítási kötelezettség (*must carry*). Az internet esetében ugyanis hiányzik a továbbítási kötelezettség bevezetésének legfőbb oka, amely eredetileg a hálózatok korlátozott átviteli képességén alapult. Épp ellenkezőleg, egy olyan versenyző környezetben, mint az internet, a vállalkozások olyan vonzó tartalmakat keresnek, amelyek forgalmat generálhatnak a honlapjukon, és ezáltal hozzájárulnak a reklámbevételeik növeléséhez. Számukra tehát rendkívül előnyös, hogy a továbbítási kötelezettség alá tartoznak, sőt, mint azt egyébként a Playmédia az észrevételeiben megjegyezte, e kötelezettségükből adódóan előnyhöz juthatnak, hasonlóképpen ahhoz, ahogyan előnyhöz jutnak a televíziós szervezetek az őket terhelő *must offer* kötelezettség révén.

29. Ezen okból úgy vélem, hogy mind a *must carry*, mind a *must offer* kötelezettség összeegyeztethetőségének vizsgálata céljából indokolt az előzetes döntéshozatalra előterjesztett második kérdést a negyedik kérdéssel összefüggésben elemezni. Így azt a kérdést kell megválaszolni, hogy ellentétes-e a 2002/22 irányelv vagy az uniós jog más szabályaival, ha egy tagállam olyan vállalkozásokkal szemben ír elő továbbítási kötelezettséget, amelyek nem tartoznak ezen irányelv 31. cikkének hatálya alá, és amelyek élő, megszakítás nélküli adatfolyamban az interneten televíziós műsorok megtekintését kínálják, amely kötelezettséghez kapcsolódik az érintett televíziós szervezeteknek az ilyen továbbítás engedélyezésére irányuló kölcsönös kötelezettsége.

30. Előzetesen meg kell jegyeznem, hogy a kérdést előterjesztő bíróság a 2002/22 irányelven kívül nem pontosítja, hogy az uniós jog mely rendelkezéseivel lehet ellentétes egy ilyen kötelezettség. Noha néhány olyan fél, köztük a Bizottság is, amely észrevételt terjesztett elő, röviden foglalkozott a lehetséges jogi problémákkal, erről a kérdésről sem az alapeljárásban, sem a jelen eljárásban nem folytattak alaposabb vitát. Ugyanakkor már most következtetni lehet néhány, a továbbítási kötelezettség összeegyeztethetőségére utaló jelre a Bíróságnak a szolgáltatásnyújtás szabadságára vonatkozó ítélkezési gyakorlatából. Másfelől a szerzői jogokkal kapcsolatos kérdések tárgyában az alapeljárás felei által szolgáltatott információk szerint külön nemzeti szintű eljárás van folyamatban, és a Bíróság erre vonatkozóan a tárgyaláson konkrét kérdést tett fel. Így tehát e két kérdéskört vizsgálom, mivel úgy látom, hogy ezek vetnek fel tényleges nehézségeket.

A 2002/22 irányelv

31. Amint azt már az előzetes döntéshozatalra előterjesztett első kérdésre vonatkozó elemzés keretében megemlítettem, az elektronikus hírközlő hálózatok és elektronikus hírközlési szolgáltatások közös keretszabályozása egyértelmű különbséget tesz az infrastruktúra és tartalom szolgáltatása között. E keretszabályozás kizárólag az infrastruktúra szolgáltatására vonatkozik, mivel a tartalmak teljes egészükben kívül esnek az alkalmazási körén. A közös keretszabályozás rendelkezéseivel tehát nem

lehetnek ellentétesek a tartalmakra vonatkozó, akár uniós, akár nemzeti szintű rendelkezések. Ez egyértelműen kiderül a 2002/21 irányelv 1. cikkének (3) bekezdéséből. Ezt az elvet erősíti meg, különösen a továbbítási kötelezettségekre vonatkozó rendelkezésekkel kapcsolatban a 2002/22 irányelv (45) preambulumbekezdésének utolsó mondata is.

32. Mindez ahhoz vezet, hogy a 2002/22 irányelv rendelkezéseivel nem ellentétes önmagában az a továbbítási kötelezettség, amelyet egy tagállam az ezen irányelv 31. cikkének hatálya alá nem tartozó vállalkozásokkal szemben előírhat.

A szolgáltatásnyújtás szabadsága

33. A Bíróság ítélkezési gyakorlatából következik, hogy minden ilyen típusú kötelezettség, függetlenül attól, hogy a 2002/22 irányelv hatálya alá tartozik-e, az EUMSZ 56. cikk értelmében vett szolgáltatásnyújtás szabadsága korlátozásának minősül.[10] Annak ellenére is ez a helyzet, hogy ezeket a kötelezettségeket kizárólag a nemzeti vállalkozásokkal szemben írták elő, mivel e kötelezettség közvetlenül meghatározza a valamely tagállam szolgáltatási piacához való hozzáférés feltételeit.[11] A továbbítási kötelezettség ugyanis szokásosan a nemzeti televíziócsatornák magatartását érinti, mivel ezek valósítják meg azokat a kultúrpolitikai célokat, amelyek e kötelezettség alapját képezik. Így a külföldi televíziós szervezetek hátrányos helyzetbe kerülnek, mivel azáltal, hogy rájuk nem vonatkozik a szóban forgó kötelezettség, piaci feltételekkel kell megállapodást kötniük a műsorszolgáltató hálózatokhoz való hozzáférésről.

34. Egy ilyen korlátozás többek között akkor tekinthető indokoltnak, ha a kultúrpolitikából fakadó, közérdeken alapuló kényszerítő oka van.[12] A továbbítási kötelezettség igazolásához azonban e kötelezettségnek meg kell felelnie bizonyos követelményeknek, vagyis valamilyen közérdekű célt kell szolgálnia, mint például e tagállam kultúrpolitikája révén az érintett területen a televíziós műsorok kínálata plurális jellegének fenntartása, és e célhoz mérten nem lehet aránytalan, ami azt jelenti, hogy alkalmazási módszereinek olyan átlátható eljárás alá kell tartozniuk, amely objektív, hátrányos megkülönböztetést nem tartalmazó és előre megismerhető kritériumokon alapul.[13]

35. E feltételek teljesülését a nemzeti bíróságoknak kell vizsgálniuk. Ugyanakkor a jelen alapügy körülményeihez hasonló körülmények között, amikor az érintett televíziós szervezet maga is az interneten szabadon hozzáférhető műsorokat terjeszt, míg adott esetben a továbbítási kötelezettség alá eső vállalkozás a szóban forgó televíziós szervezet honlapjára mutató link alkalmazásával teljesíti e kötelezettségét, joggal merül fel a kérdés, hogy e továbbítási kötelezettséggel kapcsolatban is fennáll-e még a közérdek. Nem elegendő-e például az érintett televíziós szervezetet, mint közvállalkozást arra kötelezni, hogy műsorait – ahogyan egyébként azt teszi is – az interneten szabadon hozzáférhető módon terjessze?

36. Az eredetileg előírt továbbítási kötelezettség az egy adott (főszabály szerint földfelszíni) technikai eljárás segítségével továbbított televízió-műsorok más típusú eszköz (kábel vagy műhold) segítségével történő továbbközvetítésére vonatkozott. E kötelezettséget az a tény indokolta, hogy a kábelt vagy műholdat használó nézők nem mindig rendelkeztek a földfelszíni műsorszórás vételéhez szükséges technikai berendezésekkel, vagy az e műsorszórás által lefedett körzeten kívül helyezkedtek el. Emellett a televíziókészülékek nem mindig tették lehetővé több vevőkészülék egyidejű használatát: a kábel használata kizárta a földfelszíni közvetítés vételét. A továbbítási kötelezettség biztosította tehát a nézők számára, hogy az általuk választott vételi eszköztől függetlenül hozzáférjenek egyes televíziós csatornákhoz.

10 2007. december 13-i United Pan-Europe Communications kontra Belgium és társai ítélet (C-250/06, EU:C:2007:783, 38. pont).

11 2007. december 13-i United Pan-Europe Communications kontra Belgium és társai ítélet (C-250/06, EU:C:2007:783, 32–36. pont).

12 2007. december 13-i United Pan-Europe Communications kontra Belgium és társai ítélet (C-250/06, EU:C:2007:783, 41. és 42. pont).

13 2007. december 13-i United Pan-Europe Communications kontra Belgium és társai ítélet (C-250/06, EU:C:2007:783, rendelkező rész).

37. Ezek a megfontolások már nem aktuálisak egy olyan helyzetben, amelyben mind az eredeti terjesztést, mind az esetleges továbbítási kötelezettség alá eső terjesztést ugyanazon az eszközön, az interneten végzik. Az internethez hozzáféréssel rendelkező néző éppúgy hozzáfér a Playmédia oldalához, mint a France Télévisions honlapjához. A France Télévisions műsorainak a Playmédia általi továbbközvetítése tehát nem feltétele annak, hogy a televíziót az interneten elérő nézők hozzáférjenek ezekhez a műsorokhoz.

38. Valóban, amint arra a francia kormány rámutat, kényelmesebb az internetező számára, ha több televíziós szervezet műsoraihoz ugyanazon az internetes oldalon fér hozzá, mint ha e szervezetek külön honlapjait kell böngésznie. Ugyanakkor jogosan merül fel a kérdés, hogy egy ilyen, a kényelemre alapított érv indokolhatja-e a továbbítási kötelezettség alá tartozó vállalkozásokat terhelő megkötéseket (amelyek például a szerzői jog jogosultjától származó hozzájárulás megszerzésének kötelezettségével kapcsolatosak) vagy a *must offer* kötelezettség által érintett televíziós szervezeteket terhelő kötelezettségeket. Ezt a szempontot a kérdést előterjesztő bíróságnak figyelembe kellene vennie azon vizsgálat során, amely a televíziós műsorok internetes közvetítését kínáló vállalkozásokkal szemben esetlegesen előírt továbbítási kötelezettség arányosságára irányul.

39. Végül emlékeztetek a francia kormány által az észrevételeiben kifejtett véleményre, amely szerint a francia jogban előírt továbbítási kötelezettség nem alkalmazandó az olyan vállalkozásokra, mint a Playmédia. Márpedig ez a vélemény ellentétes a francia audiovizuális szabályozó hatóság, a CSA véleményével. Másfelől, jóllehet a Bíróság nyilvánvalóan nem rendelkezik hatáskörrel a tagállamok belső jogának értelmezésére, meg kell említenem, hogy a közlési szabadságról szóló törvény 34-2. cikke úgy tűnik, előírja a földfelszíni sugárzással közvetített műsorok továbbközvetítésének kötelezettségét, míg a Playmédia megelégszik a France Télévisions honlapjára mutató link felkínálásával.

40. Az e kötelezettségre vonatkozó előírás keretét jelentő szabályoknak, függetlenül attól, hogy a 2002/22 irányelv 31. cikkén alapulnak, vagy a Bíróság ítélkezési gyakorlatából erednek, elsődlegesen valóban az a célja, hogy megvédjék az e kötelezettség alá tartozó vállalkozásokat az aránytalan terhektől. Ugyanakkor, amint azt a fenti 28. pontban ismertettem, az internettel kapcsolatban e szabályoknak az érintett televíziós szervezetek jogbiztonságát is biztosítaniuk kell. Márpedig a Bíróságnak az előzőekben idézett ítélkezési gyakorlata szerint a továbbítási kötelezettséget egy átlátható, objektív, hátrányos megkülönböztetést nem tartalmazó és előre megismerhető kritériumokon alapuló eljárás szerint kell alkalmazni. Véleményem szerint tehát egy vonzó tartalomhoz hozzáférni kívánó vállalkozás kérelmére nem lehet egyedi intézkedéssel előírni ezt a kötelezettséget, vagy más szóval e kötelezettséget engedélyezni, ha nem biztos, hogy ez a vállalkozás az e kötelezettséget bevezető belső jogi rendelkezés hatálya alá tartozik.

A szerzői jog

41. A televíziós szervezeteket a sugárzott műsoraik után megilletik bizonyos, a szerzői joggal szomszédos jogok.[14] Másfelől, ezek a műsorok maguk is a szerzői vagy a szomszédos jogok által védett művek lehetnek, vagy ilyen műveket tartalmazhatnak.[15] Rendszerint a televíziós szervezetek megszerzik e jogok jogosultjainak hozzájárulását a műveknek a műsorszolgáltató tevékenységük keretében történő felhasználásához. Egyéb tekintetben e művek továbbra is a szerzői jog védelme alatt állnak.

42. Valóban, amint azt a Playmédia állítja, a szerzői jogoknak a továbbítási kötelezettséggel kapcsolatos kérdésköre független attól, hogy a „hagyományos” hálózatok szolgáltatóit vagy televíziós műsorokat interneten közvetítő vállalkozásokat terhelő kötelezettségekről van szó. A jelen indítvány 28. pontjában kifejtett, a *must carry* és a *must offer* kötelezettség viszonyával kapcsolatos változások azonban

14 A 2001/29 irányelv 3. cikke (2) bekezdésének d) pontja.

15 Többek között a 2001/29 irányelv 3. cikkében előírt, a nyilvánossághoz közvetítés joga.

megváltoztatták a szerzői jogok terén fennálló helyzetet is. Ugyanis, amíg a továbbítási kötelezettség egyértelműen az érintett televíziós szervezetek előnyére szolgált, mivel szélesebb körű terjesztést tett számukra lehetővé, ezek a szervezetek, a szerzői jogok jogosultjaiként hajlandók voltak megadni hozzájárulásukat az e kötelezettség alá tartozó szolgáltatóknak. A szerzői jogok, mivel tiszteletben tartották őket, a továbbítási kötelezettséggel összefüggésben nem okoztak különösebb problémát. A helyzet megváltozott, amikor ez a kötelezettség már inkább előnyt jelentett azon vállalkozások számára, amelyeket érintett. A televíziós szervezetek megtilthatják a műsoraik olyan tartalomszolgáltatók általi átvételét, amelyek versenytársaiknak bizonyulhatnak például a hirdetések piacán. A szerzői jogok tehát akadályozhatják a továbbítási kötelezettség teljesítését. Ezt a problémát e kötelezettség előírása és teljesítése során figyelembe kell venni.

43. A Bíróság ítélkezési gyakorlatából egyértelműen következik, hogy a televíziós műsorok élő, megszakítás nélkül az interneten történő továbbközvetítése az e műsorokban szereplő műveknek a 2001/29 irányelv[16] 3. cikke értelmében vett nyilvánossághoz közvetítését jelenti. Ugyanez a helyzet akkor, amikor a közszolgáltatási kötelezettségek alá tartozó televíziócsatornák továbbközvetítéséről van szó.[17] Összeegyeztethetetlen tehát az uniós jog említett rendelkezésével az a nemzeti szabályozás, amely megfosztja a szerzői jogok által nyújtotta védelemtől az e csatornákon sugárzott műsorokban szereplő műveket.[18]

44. A fentiekből következik, hogy a televíziós műsoroknak az eredeti televíziós szervezettől eltérő vállalkozás által az interneten való továbbközvetítése főszabály szerint a 2001/29 irányelv 3. cikkének értelmében vett nyilvánossághoz közvetítésnek minősül. Valamely nemzeti jogszabály tehát nem írhatja elő az ilyen továbbközvetítést végző vállalkozások számára ezt a továbbítási kötelezettséget, amely az érintett televíziós vállalkozások számára az e közvetítés engedélyezésére vonatkozó kötelezettséggel jár, anélkül hogy e vállalkozásokat a szerzői jogok jogosultjai előzetes engedélyének beszerzésére kötelezné.

45. A Playmédia által az észrevételeiben előadott állítással szemben a továbbítási kötelezettség nem élvez elsőbbséget a televíziós műsorokat és az azokban szereplő műveket védő szerzői és szomszédos jogokkal szemben. Egy ilyen elsőbbség az uniós jog egyetlen szerzői jogi rendelkezéséből sem következik. Noha a vállalkozásokra kiterjedhet a továbbítási kötelezettség, ez nem mentesíti őket a televíziós műsorszóró tevékenységre vonatkozó egyéb jogi kötelezettségeik alól, amelyek között szerepel a szerzői jogokkal érintett jogosultak hozzájárulása megszerzésének kötelezettsége.

46. Ez még inkább igaz az alapügyhöz hasonló helyzetben, amikor a továbbítási kötelezettség nem a 2002/22 irányelv 31. cikke szerinti hálózatok szolgáltatóit, hanem az e rendelkezés hatálya alá nem tartozó tartalomszolgáltatókat terheli. A hálózatok szolgáltatóival ellentétben, akik a továbbított tartalomtól függetlenül csupán a jelek továbbításáról gondoskodnak, a tartalomszolgáltatók gazdaságilag hasznosítják az e tartalmak részét képező műveket, ami közvetlenül érinti a szerzői jogok jogosultjait megillető kizárólagos jogok körét. A továbbítási kötelezettségnek az ilyen vállalkozások számára történő előírása tehát nem járhat tehát a kizárólagos jogok sérelmével.

47. A Bíróságnak a jelen indítvány 43. pontjában kifejtett álláspontját valóban árnyalja kissé az AKM ítélet.[19] Ebben az ítéletben a Bíróság ugyanis megállapította, hogy a nemzeti műsorszolgáltató szervezet műsorainak belföldön, kábelek segítségével történő – azaz az eredeti műsorközvetítéshez használttól eltérő technikai eljárás segítségével megvalósított –, egyidejű, teljes egészében való és változatlan közvetítése nem minősül a 2001/29 irányelv 3. cikkének (1) bekezdése értelmében vett nyilvánossághoz közvetítésnek, mivel a közönség, amelyhez ez a közvetítés megvalósul, nem tekinthető

16 2013. március 7-i ITV Broadcasting és társai ítélet (C-607/11, EU:C:2013:147, a rendelkező rész 1. pontja).

17 2013. március 1-jei ITV Broadcasting és társai ítélet (C-275/15, EU:C:2017:144, rendelkező rész).

18 2017. március 1-jei ITV Broadcasting és társai ítélet. (C-275/15, -EU:C:2017:144, rendelkező rész).

19 2017. március 16-i ítélet (C-138/16, EU:C:2017:218).

új közönségnek.[20] Ugyanakkor számomra úgy tűnik, hogy e megoldás azon a feltételen alapul – amelyet a kérdést előterjesztő bíróságnak kellett vizsgálnia –, hogy a szerzői jogok jogosultjai megfelelően figyelembe vették a szóban forgó továbbközvetítést azon hozzájárulás során, amelyet az eredeti műsorhoz adtak.[21]

48. Az AKM ítélet egyáltalán nem egyértelmű ebben a tekintetben. Ugyanakkor minden egyéb értelmezés egyértelmű szembefordulást jelentene az ITV Broadcasting és társai ítéletből[22] következő azon szabállyal, amely szerint egy eltérő technikai mód esetében az új közönségre vonatkozó kérdés nem releváns. Márpedig az AKM ítéletben semmi nem utal arra, hogy a Bíróság ilyen fordulatot kívánt volna végrehajtani.[23]

49. Nem tűnik úgy, hogy az alapügyben a szerzői jog jogosultjai figyelembe vették a France Télévisions műsorainak a Playmédia általi továbbközvetítését, mivel e tárgyban jelenleg is egy bírósági eljárás van folyamatban a Cour de cassation (semmítőszék) előtt. Mindenesetre e figyelembevétel nem vélelmezhető a 2002/22 irányelv 31. cikkében előírt továbbítási kötelezettséget meghaladó kötelezettség megállapítása céljából. Ez, a jelen ügyben benyújtott észrevételek szerint főképp azért igaz, mert a francia belső jogban bizonytalan, hogy az olyan vállalkozásokra, mint a Playmédia vonatkozik-e ez a kötelezettség. A francia kormány szerint nem vonatkozik, ami ellentétes az alapügyben hozott vitatott határozattal. E határozat egyébként kizárólag a Playmédia kérésére született, amelynek érdekében állt lehetőséget szerezni arra, hogy a France Télévisions műsorait bevegye a kínálatba. Márpedig a szerzői jogok jogosultjai számára igencsak nehéz előre látni, hogy az interneten aktívan működő vállalkozások közül melyek érdeklődhetnek a műveiket magukban foglaló műsorok továbbközvetítése iránt.

50. Az a tény, hogy a France Télévisions maga is közvetlenül továbbközvetíti a műsorait a saját honlapján, nem változtat semmit e megállapításon. Mivel ugyanis a Playmédia általi, az interneten történő továbbközvetítés független a France Télévisions által végzettől, azt eltérő technikai eljárás segítségével megvalósítottnak kell tekinteni, és ennek következtében a szerzői jog szempontjából külön kell vizsgálni.

51. Ezt a megállapítást nem vonja kétségbe a Playmédia azon állítása sem, mely szerint 2014 óta végezte a France Télévisions műsorainak továbbközvetítését, nem e műsorok földfelszíni sugárzásának vételével, hanem a France Télévisions által az internetes honlapján továbbközvetített műsorokra mutató linkek útján. Márpedig a Bíróság ítélkezési gyakorlatából következik, hogy az ilyen linkek létrehozása nem minősül a 2001/29 irányelv 3. cikke értelmében vett nyilvánossághoz közvetítésnek, és így nem követeli meg a szerzői jog jogosultjának hozzájárulását.

52. Azonban ezt a kérdést nem kell vizsgálnom. A jelen ügyben előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések nem önmagában a Playmédia tevékenységéről, hanem a tagállamok azon esetleges lehetőségéről szólnak, hogy továbbítási kötelezettséget írjanak elő az internetes oldalak üzemeltetői számára. Márpedig nem hiszem, hogy egy ilyen kötelezettség az interneten továbbközvetített műsorokra mutató linken alapulhat, már csak amiatt sem, mivel az eredeti televíziós szervezetek nem feltétlenül közvetítik tovább az interneten szabadon elérhetőként az összes e kötelezettséggel érintett műsort. Másfelől valamennyi internetes link jellegénél fogva a forrásától függ. Elegendő, ha a televíziós szervezet többé nem továbbítja a műsorait az internetre, vagy korlátozza az ezekhez való hozzáférést, és a továbbítási kötelezettség alá eső vállalkozás képtelenné válik e kötelezettsége teljesítésére. Az internetes linkekre épített továbbítási kötelezettség tehát jogi szempontból nem működőképes.

20 2017. március 16-i AKM ítélet (C-138/16, EU:C:2017:218, 18., 26., 29. és 30. pont).

21 Lásd: 2017. március 16-i AKM ítélet (C-138/16, EU:C:2017:218, 28. és 29. pont, valamint a rendelkező rész első albekezdése).

22 2013. március 7-i ítélet (C-607/11, EU:C:2013:147).

23 Ez a szabály az AKM ítélet C-138/16, EU:C:2017:218) kihirdetését követően egyéként megerősítésre került, lásd: 2017. november 29-i VCAST ítélet (C-265/16, EU:C:2017:913, 48–50. pont).

A javasolt válasz

53. Azt javaslom tehát, hogy a Bíróság az előzetes döntéshozatalra előterjesztett második és negyedik kérdésre azt a választ adja, hogy a 2002/22 irányelvet úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes, ha egy tagállam olyan vállalkozásokkal szemben, amelyek élő, megszakítás nélküli adatfolyamban az interneten televíziós műsorok megtekintését kínálják, egyes televíziós műsorok továbbítására való kötelezettséget ír elő. Egy ilyen kötelezettségnek azonban olyan közérdekű célt kell szolgálnia, mint e tagállam kultúrpolitikája révén az érintett területen a televíziós műsorok kínálata plurális jellegének fenntartása, és e célhoz mérten nem lehet aránytalan, ami azt jelenti, hogy alkalmazási módszereinek olyan átlátható eljárás alá kell tartozniuk, amely objektív, hátrányos megkülönböztetést nem tartalmazó és előre megismerhető kritériumokon alapul. E feltételeket a nemzeti bíróságoknak kell vizsgálniuk. Másfelől ezeknek a vállalkozásoknak előzetesen be kell szerezniük az említett műsorokban szereplő műveket védő szerzői vagy szomszédos jogok jogosultjainak előzetes hozzájárulását.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett harmadik kérdésről

54. Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett harmadik kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság azt kérdezi a Bíróságtól, hogy kötik-e a 2002/22 irányelv 31. cikkében a továbbítási kötelezettségre vonatkozóan meghatározott feltételek azt a tagállamot, amely ezt a kötelezettséget e rendelkezés alkalmazási körén kívül írja elő.

55. A 2002/22 irányelv 31. cikke az elektronikus hírközlő hálózatok és elektronikus hírközlési szolgáltatások közös keretszabályozásának szerves része. E rendelkezés célja az e hálózatokat szolgáltató vagy szolgáltatásokat nyújtó vállalkozások védelme az olyan aránytalan továbbítási kötelezettségekkel szemben, amelyek korlátozzák a tevékenységüket vagy a jövedelmezőségüket. Az e közös keretbe nem tartozó vállalkozásokat terhelő továbbítási kötelezettség nem tartozik e keretszabályozás hatálya alá.[24] Ennek következtében ez a kötelezettség nem vethető alá a 2002/22 irányelv 31. cikkéből eredő feltételeknek.

56. Másfelől, tekintettel arra, hogy egy olyan vállalkozás, mint a Playmédia, nem elektronikus hírközlő hálózat szolgáltatója, hanem tartalomszolgáltató, a továbbítási kötelezettségnek egy ilyen vállalkozással szemben történő előírása a tartalmakra és az audiovizuális politikára vonatkozó szabályozás hatálya alá tartozik. Ennélfogva annak megkövetelése, hogy a tartalomra vonatkozó nemzeti szabályozás megfeleljen a 2002/22 irányelv 31. cikkében előírt feltételeknek, ellentétes volna e tárgykörnek a 2002/21 irányelv 1. cikkének (3) bekezdésében előírt, a közös keretszabályozásból való kifejezett kizárásával,[25] még akkor is, ha a nemzeti jogalkotó belátása szerint szabadon alkalmazhatja ezeket a feltételeket.

57. Azt javaslom tehát, hogy a Bíróság az előzetes döntéshozatalra előterjesztett harmadik kérdésre azt a választ adja, hogy nem kötik a 2002/22 irányelv 31. cikkében a továbbítási kötelezettségre vonatkozóan meghatározott feltételek azt a tagállamot, amely ezt a kötelezettséget e rendelkezés alkalmazási körén kívül írja elő.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett ötödik kérdésről

58. Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett ötödik kérdés arra a feltételre vonatkozik, amely szerint a továbbítási kötelezettség alá tartozó hálózatok végfelhasználói jelentős hányadának e hálózatokat a rádió- és televízió-műsorok vételének fő eszközeként kell használnia. Ez a feltétel a 2002/22 irányelv 31. cikkében szerepel. Ez a kérdés tehát csak abban az esetben releváns, ha az előzetes döntéshozatalra

24 A jelen indítvány 17–25. pontja.

25 Lásd ebben az értelemben: 2008. december 22-i Kabel Deutschland Vertrieb und Service ítélet (C-336/07, EU:C:2008:765, 34. pont).

előterjesztett első vagy harmadik kérdésre adandó válaszból az következik, hogy a továbbítási kötelezettségnek az említett cikkben meghatározott feltételei az alapügyhöz hasonló esetben is alkalmazandók Az előzőekben az e két kérdésre általam javasolt válaszokra tekintettel az ötödik kérdést nem kell megválaszolni.

Végkövetkeztetések

59. A fenti megfontolások alapján azt javaslom, hogy a Bíróság a Conseil d'État (államtanács, Franciaország) által előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekre a következő választ adja:

1) A 2009. november 25-i 2009/136/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel módosított, az egyetemes szolgáltatásról, valamint az elektronikus hírközlő hálózatokhoz és elektronikus hírközlési szolgáltatásokhoz kapcsolódó felhasználói jogokról (egyetemes szolgáltatási irányelv) szóló, 2002. március 7-i 2002/22/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 31. cikke (1) bekezdésének első albekezdését úgy kell értelmezni, hogy azt a vállalkozást, amely élő, megszakítás nélküli adatfolyamban az interneten kínálja televíziós műsorok megtekintését, nem lehet az e rendelkezés értelmében vett, a nyilvánosság számára rádió- vagy televíziócsatornák közvetítésére szolgáló elektronikus hírközlő hálózatokat szolgáltató vállalkozásnak tekinteni.

2) A 2009/136 irányelvvel módosított 2002/22 irányelvet úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes, ha egy tagállam olyan vállalkozásokkal szemben, amelyek élő, megszakítás nélküli adatfolyamban az interneten televíziós műsorok megtekintését kínálják, egyes televíziós műsorok továbbítására kötelezettséget ír elő. Egy ilyen kötelezettségnek azonban olyan közérdekű célt kell szolgálnia, mint e tagállam kultúrpolitikája révén az érintett területen a televíziós műsorok kínálata plurális jellegének fenntartása, és e célhoz mérten nem lehet aránytalan, ami azt jelenti, hogy alkalmazási módszereinek olyan átlátható eljárás alá kell tartozniuk, amely objektív, hátrányos megkülönböztetést nem tartalmazó és előre megismerhető kritériumokon alapul. E feltételeket a nemzeti bíróságoknak kell vizsgálniuk. Másfelől ezeknek a vállalkozásoknak előzetesen be kell szerezniük az említett műsorokban szereplő műveket védő szerzői vagy szomszédos jogok jogosultjainak előzetes hozzájárulását.

3) Nem kötik a 2002/22 irányelv 31. cikkében a továbbítási kötelezettségre vonatkozóan meghatározott feltételek azt a tagállamot, amely ezt a kötelezettséget e rendelkezés alkalmazási körén kívül írja elő.